

Лист Прелата (листопад 2010)

Прелат запрошує нас глибше
проникнути у реальність
Сопричастя святих,
посилюючи нашу єдність з
членами Церкви на небесах,
в чистилищі і на землі

30.11.2010

Мої дорогі діти, нехай Ісус береже
для мене моїх дочок та синів!

Сьогодні ми згадуємо святого,
який радіє з Богом на небесах.
Після цього глянув я, і от - натовп

численний, записав св. Йоан Богослов одне зі своїх видінь в книзі Одкровення, - *перелічити який ніхто не міг, - від усякого народу і племен, і людностей, і язиків, стояли перед престолом і перед Агнцем, одягнені в одежі білі, і пальмові віті в руках їхніх; і викликували гучним голосом: «Спасіння Богу нашому, що сидить на престолі, і Агнцеві!»* [1]

Немовби на величному полотні ми бачимо, як Святе Письмо подає нам опис безлічі душ, що вже досягли щасливого завершення своєї земної мандрівки. Вони - *Церква Торжествуюча*. Поруч з нашою Матір'ю, св. Йосифом та канонізованими святими, серед яких ми в особливий спосіб почитаємо нашого Отця, ми бачимо мільйони мільйонів звичайних людей, що назавжди живуть в Бозі і для Бога, які перемогли в духовній боротьбі під

час свого земного життя та восторжествували за допомогою благодаті Божої. Моє серце рветься з грудей, сповнене вдячності до жінок і чоловіків Справи, які служили нашому Господу з цілковитою відданістю, а тепер допомагають нам з небес своїм заступництвом. Вони для нас – не лише спогади, це видіння апостола заохочує нас покладатися на них, тісно єднатися з ними, щоб надалі торувати і в своєму житті шлях їхньої дивовижної подорожі.

З безмежною любов'ю я також згадую людей, що ростили та виховували нас: як тих, кого ми знали тут на землі - батьків, братів і сестер, родичів, друзів та колег, так і багатьох інших, не знайомих нам. Особистою духовною боротьбою через Сопричастя святих ми допомагаємо один одному досягти заповітної мрії -

споглядати Пресвяту Трійцю. Я раджу вам наслідувати приклад нашого Отця, доручаючи себе небесному заступництву усіх ваших предків, звертаючись до них по допомогу.

Ми не можемо забувати про багатьох улюблених дітей Божих, що очікують тієї миті, коли вони зроблять остаточний крок до небесної вітчизни. Це є *Церква Страждаюча*, блаженні душі в чистилищі, які готуються увійти у небесну славу. **«Вони вже щасливі, - говорив св. Хосемарія, - адже їхнє спасіння гарантоване, хоча вони все ще мають дещо очиститись, щоб бачити Бога.»**[2] Церква згадуватиме ці душі завтра, 2 листопада, в день, присвячений їхньому особливому спомину, та просить кожного священика в цей день принести за померлих Євхаристійну жертву.

Ці тижні є для нас чудовою нагодою значно зміцнити Сопричастя святих. Нашими молитвами та умертвінням, жертвуючи нашу працю, та, передусім, жертвуючи плоди Святої Меси за душі в чистилищі, ми зможемо допомогти їм спокутувати їхні провини і в такий спосіб досягти неба. Як можемо ми зараз не згадати про постійну побожність нашого Отця, який молився сам та заохочував інших до молитви за ці душі – завжди, але в особливий спосіб протягом листопада місяця? Він спонукав нас бути щирими, жертвуючи Служби Божі за померлих. Він найбільше прагнув, щоб всі ми, з'єднані, могли досягти успіху в «очищенні чистилища» через надмір пожертвуваних за померлих Святих Мес та щирість нашої жертви та молитви. Отже, я запитую себе і вас: як ми проявляємо нашу любов до душ

померлих і до душ живих?
Наскільки повно ми присвячуємо
іншим наші години і дні?

Такі роздуми мають допомогти
нам глибше сприйняти таємницю
Церкви Воюючої, до якої ми зараз
належимо. Ми формуємо її не
тільки пасивно, через прийняття
спасіння, яке пропонує нам
Христос, але також активно. Всі
ми є і повинні відчувати себе
Церквою, покликаною брати
участь у побудові Містичного Тіла
Христа на землі і його остаточного
єднання в небі. Ми запитуємо себе
словами св. Хосемарії: **«Чи
розділяю я з Христом Його
спрагу до душ? Чи молюся я за
Церкву, частиною якої я є, і де
маю виконувати особливу місію,
яку ніхто не може зробити за
мене?»**[3]

Другий Ватиканський Собор,
використовуючи вислови зі

Святого Письма, навчає нас, що Церква є «Божою будівлею. Сам Господь порівняв Себе з каменем, якого відкинули будівничі і який став наріжним каменем. На цій основі Церкву збудували апостоли, і з цієї основи вона отримує силу і згуртованість.»[4]

Апостол Петро в своєму першому посланні каже, що Церква є *каменем живим, людьми відкинутим, а Богом вибраним, дорогим. А й самі віддайтеся, мов живе каміння, щоб з нього збудувати духовний дім, на святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові, через Ісуса Христа.*[5]

Саме це відбувається у хрещенні, коли ми приєднуємось до Церкви як живе каміння для будівництва дому Божого на землі.[6]

«Перебування в Церкві означає багато, але не все. Ми повинні бути Церквою, тому що наша

Мати ніколи не повинна бути для нас іноземкою, кимсь зовнішнім, далеким від наших найглибших думок.»[7]

Цілковите єднання з Христом конче потрібне, щоб мати життя в Церкві сьогодні та отримати вічне блаженство в майбутньому.

Ми - не бездіяльні частки, але *живі камені*, які вільно та за власним бажанням повинні співпрацювати у застосуванні Христових заслуг як до нас самих, так і до інших. Як говорить нам Апостол язичників: *«За благодаттю Божою, даною мені, я, мов мудрий будівничий, поклав основу, а інший на ній будує. Нехай же кожний вважає, як він будує. Іншої бо основи ніхто не може покласти, крім покладеної, якою є Ісус Христос. Коли ж хтось на цій основі будує з золота, срібла, самоцвітів, дерева, сіна, соломки, - кожного діло стане явне; день бо*

Господній зробить його явним; бо він відкривається в огні, і вогонь випробовує діло кожного, яке воно.»[8]

Тож давайте в подальшому нашому житті будувати Церкву на єдиній основі – Христі - з золота щирого посвячення Богу, зі срібла наших пожертв та умертвінь, з самоцвітів наших, хай невеличких, але приємних Богові чеснот, відповідаючи на його благодать, що постійно виливається на нас. Будемо з Божою допомогою не тільки уникати важких гріхів, але також відчувати відразу до навмисних повсякденних гріхів , помилок та недосконалостей. Все, що не може стати нашою жертвою Богу, є «сіном», «соломою» - крихким матеріалом, який ми маємо відкинути, щоб увійти до небес. Саме в цьому укорінена потреба актів покути під час нашого

земного шляху та очищення в
чистилищі після смерті.

Св. Павло додає: *Хіба не знаєте, що ви - храм Божий, і що Дух Божий у вас перебуває?*[9] В листопаді місяці літургія наголошує на цьому під час відзначення річниць освячення Латеранської базиліки св. Йоана 9 листопада та Римських базилік Свв. Петра й Павла 18 листопада. Зосередимось на символізмі цих свят, виводячи з них практичні висновки для нашої поведінки. Як молимося, звертаючись до Бога Отця, в молитві префації Святої Меси на освячення храму: "Ти вчинив увесь світ храмом Твоєї слави, щоб усюди прославлялося ім'я Твоє; але Ти дозволив присвячувати Тобі гідні місця для звершення Божественних таємниць: і ми в радості присвячуємо Твоїй величчі цей дім молитви, зведений працею людською. Він – знак

істинного Храму, і образ небесного Єрусалима: бо Ти вчинив Тіло Сина Твого, народжене від Діви, храмом, Тобі присвяченим, у якому живе повнота Божества. Церкву ж Ти вчинив святим градом, утвердженням на фундаменті апостолів, а його наріжним каменем є Сам Ісус Христос. Вона твориться з обраних каменів, оживлених Духом і з'єднаних любов'ю. У цьому граді Ти вічно будеш усім для всіх, і буде в ньому сяяти незгасне світло Христа." [10]

Давайте зостановимось розважити цю величну істину: ми всі є рівними членами Церкви, але кожен зі своїм власним завданням. Як наголошує Папа Бенедикт XVI: «Важливим є кожен елемент церковної структури, але всі вони хитатимуться та розпадатимуться без наріжного каменю, яким є Христос. Як

«співгромадяни святих і домашні Божі» християни повинні працювати разом, щоб забезпечити міцність будівля, яка приваблюватиме інших увійти в неї та відкрити там незлічені скарби благодаті.»[11]

Давайте роздумувати, мої дочки й сини, над цим завданням, довіреном нам нашим Господом, та виконувати його в дусі відповідальності, як ті слуги з притчі, які орудували талантами, що їм довірив їхній пан, так що повернули своєму панові більше ніж отримали.[12] І так буде, це стане радісною реальністю, якщо ми залишимося з'єднаними з Христом узами віри, таїнств та сопричастя з Римським Понтифіком та колегією єпископів.

Замислимося також над ще одним важливим символом. Я маю на

увазі вівтар, який в інтер'єрі церков посідає таке важливе місце, що його освячення відбувається особливо урочисто. В 1958 році на Урочистість Всіх Святих св. Хосемарія освятив вівтар каплиці Святих Апостолів на Віллі Тевере. Як завжди в кожній літургійній церемонії його побожність була дуже помітна. Кожна рубрика і кожне слово було виразом найчистішої любові до нашого Господа, що залишив нам Святу жертву Меси, на знак того, якою великою любов'ю Він любив та любить нас.

Як говорить Бенедикт XVI, цим обрядом Церква нагадує нам, що «ми також посвячені, «відокремлені» для служіння Богу та будування Його Царства. Всі ми, проте, надто часто буваємо занурені у світ, який «відсторонюється» від Бога. В ім'я людської свободи та автономії ім'я

Боже замовчується, релігія зводиться до приватної побожності, а віра усувається з публічної сфери. Часом така ментальність, що цілковито заперечує саму сутність Євангелія, може навіть затьмарити наше розуміння Церкви та її місії.»[13]

Давайте завжди намагатися відкинути цю ментальність, яка часом проникає в поведінку багатьох християн. У зв'язку з цим я хочу нагадати вам слова св. Хосемарії під час освячення вівтаря. **«Ви і я подібні до вівтаря: ми помазані. Нас помазали олією: спочатку під час хрещення, згодом у Миропомазанні. І ми очікуємо з радістю часу Найвищого Помазання... коли нас помажуть знов. Отже, ми є чимось святим, і тому наше тіло має бути посвячене Господу Богу. Без жодної легковажності ми**

**повинні практикувати
скромність, поважати наше тіло,
віддаючи його на служіння Богу,
і вдягати відповідно. Задля цього
ми також повинні вдягати наші
душі в добрий одяг з чеснот,
який так лічить
християнину.»[14]**

З цих свят ми можемо зробити ще багато висновків для нашого духовного життя. Я залишу їх на ваш розсуд. Але я не хочу завершати свого листа, не згадавши коротко інші літургійні свята та річниці з історії Справи цього місяця. На першому місці - Урочистість Христа Царя 21 листопада. Приготуймося оновити посвячення *Opus Dei* Пресвятому Серцю Ісуса. Надаймо оновленого значення зобов'язанням, які ми взяли перед нашим Господом у хрещення, і які підтвердили, прийнявши покликання до *Opus Dei*. Я пропоную вам запитати

себе: чи дозволяю я Господу царювати в моєму щоденному житті? Чи поширюю я Його царство через мою працю та дружбу?

Пізніше, 28 листопада, в річницю постанови Прелатури *Opus Dei*, яка цього року, так само як і в 1982 році, припадає на першу неділю Адвенту, всім серцем подякуймо Богові за такий важливий поступ. Просімо особливо, щоб, як писав Слуга Божий Іван Павло II в Апостольській Конституції *Ut Sit*, Справа могла завжди та будь-якої миті бути дієвим інструментом в служінні універсальній місії Церкви.

Декілька днів тому я був в Памплоні та служив Святу Месу в кампусі Університету Наварри . Я разом з тисячами людей дякував Богу за п'ятдесяту річницю заснування Університету та його

Асоціації друзів. Ви легко можете уявити, що св. Хосемарії був постійно присутній там, також тому, що я оновив Святу жертву в тому ж самому місці, де наш святий Засновник служив Святу Месу в жовтні 1967 року. Його слова з цієї нагоди допомогли мені підготувати мою проповідь, допомогли нагадати кожному, що Бог кличе нас шукати святості в нашому щоденному житті.

Нехай мої дочки й сини також проявлять ревність у молитві за особу та в намірах Римського Понтифіка, з яким всі вірні *Opus Dei*, миряни та священики – як усі інші католики – хочуть бути тісно з'єднаними за будь-яких обставин. Тривайте в молитві в моїх намірах, які не мають іншої мети, ніж краще служіння Церкві та душам. Я відчуваю єдність з усіма вами і потребую вашої підтримки кожного мого дня.

Також спадає на думку, що протягом цього місяця ми маємо іншу річницю дня, коли наш Отець знайшов троянду Ріалп. Я прошу Матір Божу дати нам сили для подорожі, яку ми повинні здійснити, щоб досягти небес. І не забуваймо молитися за вірних Прелатури, які будуть рукоположені в диякони 13 листопада.

З усією моєю любов'ю
благословляю вас!

Ваш Отець,

+ Хав'єр

Рим, 1 листопада 2010

[1] Од 7:9-10.

[2] Св. Хосемарія, Нотатки,
зроблені на зустрічі родин, 9
квітня 1974.

[3] Св. Хосемарія, Проповідь
Вірність Церкві, 4 червня 1972.

[4] Другий Ватиканський Собор,
Догматична Конституція *Lumen
Gentium*, 6.

[5] 1 Пет 2:4-5.

[6] Пор. 1 Тим 3:15.

[7] Св. Хосемарія, Проповідь
Вірність Церкві, 4 червня 1972.

[8] 1 Кор 3:10-13.

[9] 1 Кор 3:16

[10] Римський Місал, Префація I на
освячення храму.

[11] Бенедикт XVI, Послання, 18
липня 2008.

[12] Пор. Мт 25:20-23.

[13] Бенедикт XVI, Проповідь на
освячення вівтаря, 19 липня 2008.

[14] Св. Хосемарія, Нотатки,
зроблені на зустрічі родин, 27
жовтня 1974.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-listopad-2010/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-listopad-2010/) (08.08.2025)